

den hele Medicinalstatistik. Med Hensyn til denne har det ingen Interesse, om ogsaa Syn over Dødsfødte Børn i nogle Tilfælde kan foretages af Læger. Naar man ikke kunne indrette Sagen saaledes, at i alle Tilfælde dette Syn kan foretages af Læger, naaer man ikke det, som tilsigtes. Det, man ønsker at opnaa, er, at man paa Grundlag af Indberetninger af Lægerne rundt omkring i Landet angaaende alle Dødstilfælde kan bygge en paalidelig Mortalitetstatistik. Dette forudsætter jo, at alle de paagjældende Dødstilfælde komme under Bearbejdelse af Læger. Man tror at kunne naae dette for Kjøbstadernes Vedkommende, men har indtil videre maattet opgive det for Landets Vedkommende. — Hvad de Bemærkninger angaar, som bleve fremsatte af det ærede 2det Medlem for 5te Kredts (Dyrehøll), skal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at det ærede Medlem noget har overset, at saaledes som § 2 er afsattet, forandres hverken Noget i det første Stykke af Loven af 1871 § 6, ikke heller Noget i Forordningen af 1819 eller i Straffelovens § 199. Deraf følger altsaa, at forsaavidt der foreligger et Tilfælde af pludselig Død, der ikke omfattes af første Stykke i den nu foreslaaede § 2, blive fremdeles Reglerne i første Stykke af § 6 i Loven af 2den Januar 1871 staaende ved Magt, ved hvilken det er paalagt, at Lægen hurtigst mulig skal tilkaldes for at foretage Ligsyn. At disse Ord „hurtigst mulig“ ikke findes her i 2det Stykke, forandrer ikke Sagen. Som bemærket blive fremdeles Bestemmelserne i Forordningen af 1819 og Straffelovens § 199 staaende ved Magt, og deraf følger altsaa, at i de Tilfælde, hvor navnlig Forordningen af 1819 har gjort det til en ubetinget Pligt at tage visse Forholdsregler med Hensyn til, om der i det givne Tilfælde maa anses at være Mulighed for nogen Gjenoplivelse eller ikke, bliver denne Bestemmelse fremdeles staaende ved Magt. I det sidste Stykke af den foreslaaede § 2, der ogsaa omfatter andre Tilfælde end det, der specielt nævnes i Forordningen af 1819, vilde man ikke passende, tror jeg, kunne have ubeladt denne Mellemsetning, „hvor der kan være Spørgsmaal om Muligheden af Gjenoplivelse“, idet dette ganske naturligt bliver en Betingelse i ganske andre Tilfælde end de, der omhandles i Forordningen af 1819, for at der kunde blive Spørgsmaal om, at Undladelsen af at foretage Gjenoplivelsesforsøg kan falde ind under Straffelovens § 199. Hvad det ærede Medlems Bemærkninger til det første Stykke angaar, maa jeg tilstaa, at det ikke var mig ganske klart, hvorledes det ærede Medlem egentlig tænkte sig Bestemmelsen givet paa en anden Maade, end her er foreslaaet. Den Omstændighed, at det paalegges at bringe Dødsfaldet uophødelig til Politimesterens Kundskab, ophæver — for at jeg skal gjentage det — ingenlunde Bestemmelsen om, at, hvor der kan være Spørgsmaal om Mulighed af Gjenoplivelse, bør

det ikke undlades at foretage, hvad der i den Henseende er nødvendigt; men det er for at sjerne enhver Tvivl i denne Henseende, at 3die Stykke i § 2 er tilføjet. Det er ganske sandt, at naar man fastholder det 3die Stykke eller fastholder de gjældende Bestemmelser om Forpligtelsen til strax at søge for mulige Gjenoplivelsesforsøg, er det muligt, at der kan blive først at hente en Læge, og at der derefter kan komme en anden Læge med Politimesteren. Det er imidlertid, tror jeg, et Hensyn, som ikke her kan have nogen afgjørende Betydning, og jeg opfattede heller ikke det ærede Medlem saaledes, som om han mente, at der i den Henseende skulde gjøres nogen Forandring. Han ytrede ogsaa, at det vilde kunne blive byrdefuldt for Distriktslægen saaledes i alle Tilfælde at skulle følge med Politimesteren. Ja, det vil jeg selvfølgelig slet ikke benegte; men Distriktslægerne maa underlæste sig denne Byrde, denne Ubequemmelighed, naar det anses for at være vigtigt for betydelige Formaalets Skyld, at denne Forpligtelse lægges paa Lægen. — Det ærede Medlem for 11te Kredts (Kiær) henstillede, om man ikke, for mulig at undgaa denne Byrde for Distriktslægen i alle Tilfælde at skulle komme tilstede, maatte ogsaa for at undgaa det dobbelte Lægesyn, kunde give Politimesteren Myndighed til i enkelte Tilfælde at afgjøre, om det overhovedet var nødvendigt at tilkalde Lægen. Heril skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at den naturlige Forretningsgang vil være den, at, naar der sker Melding til Politimesteren om et Dødsfald under de Omstændigheder, som omhandles i § 2, Politimesteren da søger for, at Lægen om mulig følger med ham ud til Stedet, hvor Undersøgelsen skal finde Sted, at han altsaa ikke først selv tager ud paa Stedet og undersøger Forholdene, og derefter tager Bestemmelse, om Lægen skal hentes eller ikke. Det vil vistnok i de fleste Tilfælde være en meget uheldig Vej at gaa; men dertil kommer, som jeg vel vil bede erindret, at det, som her foreslaas, sker for en stor Del i Interesse af Medicinalstatistikken. Det er af Hensyn til den magtpaaliggende, at alle de paagjældende Dødstilfælde bringes ind under Lægetilsyn, og hvis man altsaa vilde overlade det til Politimestrene i visse Tilfælde at undlade at lade Lægen afgive sit Syn, vilde man paa denne Maade fremfalde et Hul i de Indberetninger, som sker fra Lægerne rundt om i Landet til det Centralbureau, hvor Mortalitetstatistikken egentlig bearbejdes. Derfor tror jeg ikke, at det vilde være heldigt at gaa denne Vej.

Dyrehøll: Mine Yttringer med Hensyn til første Stykke af § 2 gif i samme Retning som det, der blev udtalt af den ærede Landsthingsmand for 11te Kredts (Kiær), idet det forekommer mig, at i de fleste, de 99 af 100 Tilfælde, vil den første Undersøgelse af en Læge,